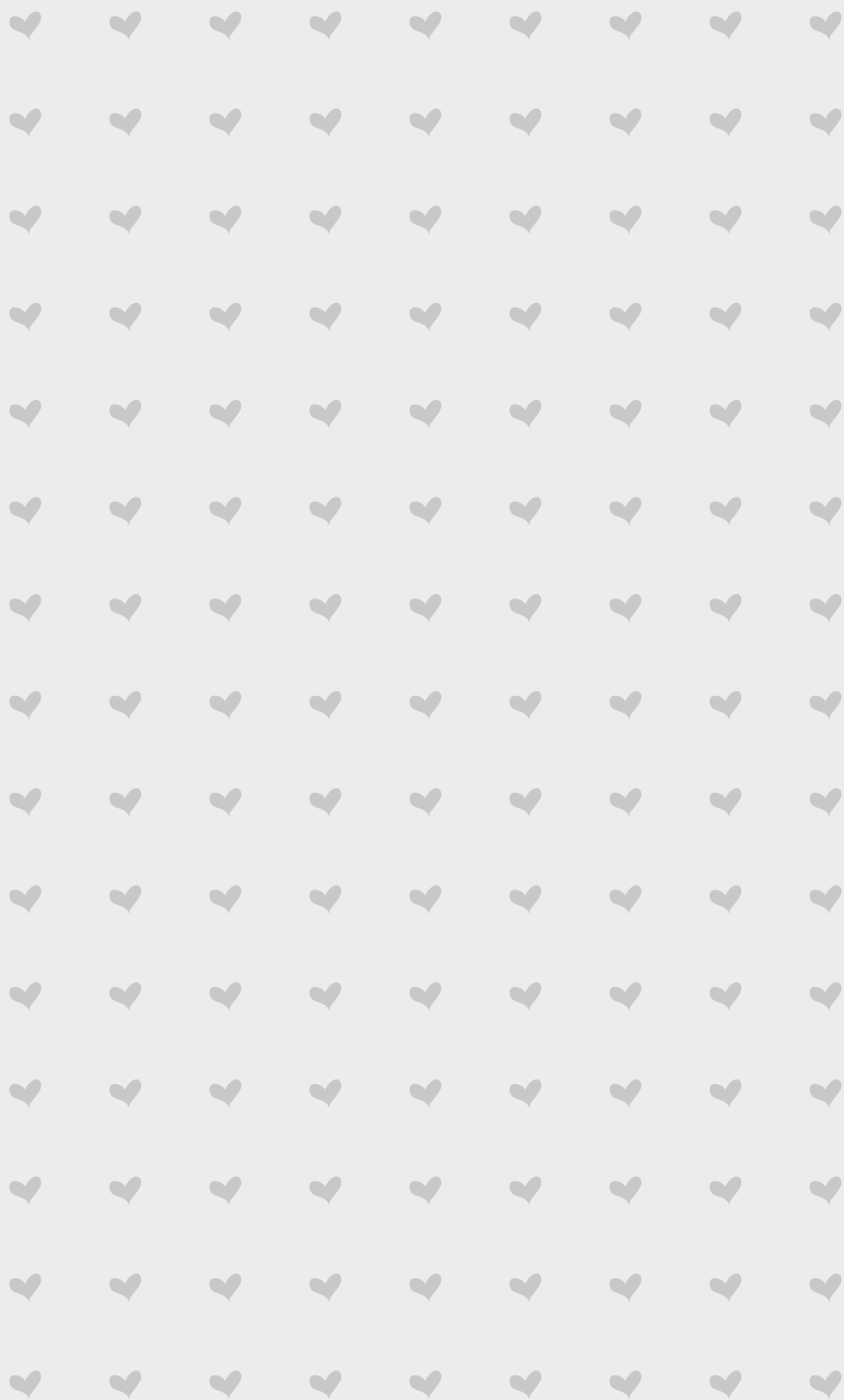

SZERELMI FOGADÁS

LYNN PAINTER

SZERELMI FOGADÁS

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *The Love Wager*
First Published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Nathan Burton Design

ISBN 978-963-636-280-5

Minden jog fenntartva

© Lynn Painter 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2024

Első

FEJEZET

Hallie

– Kaphatnék egy Manhattant és egy chardonnay-t?
– Persze. – Hallie gyorsan az egyik koszorúslány kezébe nyomott egy whiskey-kólát, és miközben hátrapillantott a válla fölött, nyugtázta, hogy a pasas – *bűha!* –, aki épp az üvöltő Electric Slide-ot is túlkiabálva adta le a rendelést, hihetetlenül jóképű. Biztos a násznéphez tartozik, talpig szmokingban, elegánsan, és bár eldöntötte, hogy nem ismerkedik, Hallie nem tudta nem észrevenni azokat a helyes gödröcskéket és a hollywoodi szupersztárhoz méltó testalkatot.

– Bourbonból kéri?

A fickó a pultra könyökölt, és egy kicsit közelebb húzódott a bárhoz, amikor a szálloda báltermében minden eddiginél nagyobb lett a hangzavar.

– Inkább Rye-ból.

– Rendben. – Hallie kiemelt egy üveget a jégről, a szürke palacktartó vödörből. – Megkóstolja narancsos bitterrel?

Előbukkantak a férfi gödröcskéi, felvonta a szemöldökét, és hunyorított a kék(?) szemével.

– Van olyan?

– Igen. – Hallie töltött a chardonnay-ból, és a férfi elé tette a poharat. – Imádni fogja, hacsak nem teljesen hülye.

– Többnyire nem vagyok az – felelte a fickó egy köhintés mögé rejtett nevetéssel –, szóval, jöhet.

Hallie hozzálátott az ital elkészítéséhez, és valahogy úgy érezte, mintha ismerné a fickót. Nagyon ismerősnek tűnt... Nem is feltétlenül az arca, inkább a hangja, a magassága és a csillogó szeme, amiből mellesleg látszott, hogy bármilyen vad kalandra kapható.

Hallie nézte, ahogy a táncparkett diszkófényei megvilágítják a férfi sötét haját. Megrázta a mixert, pohárba szűrte a Manhattant, és közben próbált rájönni... *Gondolkodj, gondolkodj, gondolkodj.* Hátranézett a főasztal irányába, amikor végre eszébe jutott.

– Tudom, honnan volt ismerős!

A pasas visszafordult.

– Tessék?

Olyan zaj volt, hogy Hallie-nek kicsit közelebb kellett hajolnia hozzá.

– Maga Jack, ugye? – kérdezte mosolyogva. – Én Hallie vagyok. Tőlem vette a...

– Hé! – mondta mosolyogva, majd a lány kezére tette a kezét, határozottan a szemébe nézett, közelebb húzódott hozzá, és így szólt: – Hallie. Figyeljen ide! Meg ne említse a...

– Atyaúristen! – Egy szőke lány jelent meg Jack mellett – *honnan került ide?* –, és szemrehányóan sandított Hallie-re. – Ez most komoly, Jack? *A pincéernővel?*

– *Bartender* – javította ki Hallie, bár fogalma sem volt, miért érezte szükségét, és hogy mi lehet a Szuperszöszí baja.

– Tíz perce meglógtál, ráadásul a húgod esküvőjén, az ég szerelmére, hogy kikezdj a pincérnővel?!

– Biztosíthatom, hogy senki nem kezdett ki senkivel – magyarázkodott Hallie, és kínosan érezte magát, amiért a nő hangjára sokan odakapták a fejüket. – És *bartender* vagyok, *nem* pincér...

– Befogná *vége*? – vágott közbe tajtékozva Szuperszöszí úgy, hogy az utolsó szónál egy oktávval magasabbra csúszott a hangja, ahogy a Kardashian lányoké szokott.

– Lehiggadnál, Vanessa? – sziszegte Jack, és átnézett a barátnője feje fölött, ahogy próbálta rávenni, hogy csendben maradjon. – Nem is ismerem...

– Láttalak! – kiáltotta, miközben a DJ átváltott az *Endless Love*-ra, ami nem könnyítette meg, hogy csendesebben beszéljen. *Hol az az átkozott Macarena, amikor az embernek a legnagyobb szüksége van rá?* – Odahajoltál hozzá, és megfogtad a kezét. Mióta van ez a...? – faggatózott Szuperszöszí, akit ezek szerint Vanessának hívnak.

– Ugyan már, Vanessa, ez nem...

– Halljam, mióta?! – visította.

A srác állkapcsa megfeszült, majd ellazult, végül kinyögte:

– Ma reggel óta.

Vanessa szája tátva maradt.

– Te *vele* voltál ma reggel?

– Nem *úgy velem*, hogy velem – szólt erre Hallie, és közben zavartan nézett körbe, amiért ilyen helyzetbe keveredett.

Hétvégenként részmunkaidőben dolgozott a Borsheimnél. A fickó, Jack, aznap reggel járt az üzletben, és Hallie segített neki gyűrűt választani.

És nem is akármilyen gyűrűt.

„A” gyűrűt. A „leszel mellettem féltékeny boszorka életem végéig?” gyűrűt.

– Nála vettem ezt... – Jack előkapta a zsebéből a gyűrűsdobozt, és gyakorlatilag a lány arcába nyomta. – Ezt neked vettem, Vanessa. Jézusom! – szúrta a fogai közt.

A doboz ugyan le volt zárva, de Hallie tudta, hogy egy lenyűgöző, négyszögletes csiszolású gyémánt eljegyzési gyűrű lapul benne.

Jack vicces, sármos fickónak tűnt, amikor segített neki a tökéletes gyűrű kiválasztásában, de nyilvánvalóan a farkával gondolkodik, amennyiben Vanessát tartja megfelelő lelki társnak.

Vagy tényleg teljesen hülye.

– Ó, istenem! – sikkantotta Vanessa, egyszeriben felragyogott az arca, ahogy Jackre nézett, és a kezét a szíve fölé szorította. – Megkéred a kezem?

A férfi egy egész másodpercig hunyorogva bámult rá, majd így szólt:

– *Most* nem.

– Nem? – Vanessa mosolya egyszeriben lehervadt.

– Nem, a fenébe is!

Hallie felhorkant, mire Vanessa megrebbentette azokat a látványosan hosszú szempilláit – *tuti, hogy műszempillák* –, és Hallie felé sandított.

– Mi olyan vicces? – vakkantotta.

Hallie megrázta a fejét, de valamiért nem tudta abbahagyni a mosolygást. Csak arra tudott figyelni, ahogy a pasas káromkodik: egyszerűen hibátlan volt.

Mielőtt egy másodperc is megadatott volna felfogni, mi történik, Vanessa felkapta a pultról a teli pohár chardonnay-t, és egy laza csuklómozdulattal az egészet Hallie arcába öntötte.

– Aahh! – A hideg bor végigfolyt Hallie arcán, és égette a szemét. Szerencsére a pultban rengeteg kéztörölő volt, ráadásul egy konyharuha történetesen éppen a vállán pihent, úgyhogy azzal törölte meg az arcát.

– Vanessa! Mi a gond?!

– Maga a gond...

– Annyira sajnálom – mondta Jack szánalmas bocsánatkérő tekintettel. Megragadta Hallie konyharuháját, és törölni kezdte vele a nyakáról lecsöpögő bort, mire Vanessa szeme még jobban elkerekedett.

– Ó, az ég szerelmére, de hát ő jól van! – jegyezte meg gúnyosan Vanessa.

– Igen, jól vagyok – erősítette meg Hallie, és egy zavart pillantás kíséretében kivette Jack kezéből a konyharuhát.

Jack közelebb hajolt hozzá, így Hallie csak az aggódó arc kifejezését és a kék szemét láthatta.

– Jól van, Hallie?

– Igen – hebegte a lány, és úgy érezte, hátrálnia kell egy lépést. Túl vonzó ez a fickó, főleg, amikor így néz az ember szemébe. Megnyalta chardonnay-ízű ajkát. – Vagyis igazából nem, ha őszinte akarok lenni. Tudja, én mindig ezt

a chardonnay-t ajánlom, mert tölgyfahordós, kerek, vajas lecsengéssel, de valójában pokolian száraz és keserű, az utóíze pedig áporodott.

Jack összeszorította az ajkát. A szeme körül elővillantak a nevetőráncai, és finoman megremegett a szája sarka. Látszott rajta, hogy mindjárt elmosolyodik, de Vanessa megragadta a karját, mire Jack arc kifejezése azonnal dühösre változott. Hallie figyelte, ahogy mozog az ádámcsutkája, nyel egy nagyot, aztán Jack megfordult, és így szólt:

– Nekünk most mennünk kell.

Vanessa felvonta tökéletes szemöldökét.

– Indulunk?

– Olyasmi. Gyere!

A férfi elvezette a csinos szörnyeteget a bárpult mellől, Hallie pedig feltakarított, mielőtt visszatért volna az italok készítéséhez. Az egész balhé mindössze körülbelül három percig tartott, de egy örökkévalóságnak tűnt.

– Mi a fene volt ez? – kérdezte foghegyről Julio, a másik pultos, miközben vodkát töltött a felespoharakba.

– Csak egy elmebeteg, féltékeny barátnő. – Hallie a bárpult másik végébe ment, és felvette a rendelést két whiskey sourra. – Nem is ismerem őket.

– Ó, Jézusom, *Hallie Piper*, tudtam, hogy te vagy az!

Hallie felnézett, aztán még egyszer, mire felfogta. Ez most valami vicc?

– Allison Scott?

Uhh. Allison. Ugyanabba a középiskolába jártak, és Allison az a fajta lány volt, aki látszólag nagyon kedves, de mégis

minden megnyilvánulásával eléri, hogy a többiek szarul érez-
zék magukat mellette. Hallie nyolc éve, az érettségi óta nem
látta, de egyáltalán nem is hiányzott neki.

– Atyaéig, te vagy a legaranyosabb pultoslány, akit valaha
láttam. – Allison arca felragyogott, miközben Hallie ned-
ves fekete tank topjára és fekete farmernadrágjára mutatott.
– Komolyan mondom, úgy nézel ki, mint egy cuki kis bar-
tender valami filmből.

Allison úgy viselkedett, mintha egy elkényeztetett millio-
moslány betévedt volna egy külvárosi kocsmába.

Hallie műmosolyt erőltetett magára.

– Készíthetek neked valamit?

– Tudod, a pasim a vőlegény egyik haverja – magyarázta
a lány, aki láthatóan nem volt már szomjas. – Egyszer csak
odarohant hozzám, és izgatottan mesélte, hogy van egy kis
cicaharc a bárnál, de nem gondoltam volna, hogy az én aná-
lisan fixált, kényszeresen rendes barátnőm, Hallie keveredett
balhéba.

Azt mondta, hogy análisan fixált? Mi a franc?

– Nem volt cicaharc, csak egy félreértés egy pár két tagja
között, én pedig rosszkor voltam rossz helyen.

– Csak a végét csíptem el. – Allison mosolygott, volt va-
lami Grinch-szerű a lassú, elégedett vigyorgásában. – Szóval,
mit csinálsz mostanában? Azonkívül, hogy esküvői fogadá-
sokon álldogálsz a bárpultban. Együtt vagytok még Bannel?

Egy Allison mögött álló férfi felemelt két üres Mich Ultra-
sörösüveget, mire Hallie felkapott kettő telit a bárpult alól,
kinyitotta, és lerakta.

– Nem. Ben-mentes életet élek.

– Ó. Hűha! – Allison szeme úgy elkerekedett, mintha Hallie most vallotta volna be, hogy sorozatgyilkos, mert volt képe szakítani a sráccal, aki egykor sztárjátékosnak számított a középiskolai amerikaifoci-csapatban.

– És mit csinál a nővéred?

Hallie legszívesebben felüvöltött volna, amikor meghallotta, hogy a DJ bejelentette a menyasszonytáncot, hiszen ez azt jelentette, hogy nem lesz őrült roham az italokért – az emberek ugyanis imádják nézni ezt a nyálás szart. Allison tehát addig lődöröghet itt, és folytathatja a kényelmetlen és üres csevegést, ameddig csak akar – ez pedig arra készítette Hallie-t, hogy a mennyezetről véletlenül leszakadó, bosszantó régi ismerősöket agyoncsapó csillárokról ábrándozzon.

– Riley Harper eljegyezte Lillie-t, a jövő hónapban lesz az esküvőjük. Emlékszel rá a...

– Ó, atyaég, Riley Harper megkérte a kezét? Ő volt a mi bálkirályunk, ugye? – Hallie bólintott, és azon tűnődött, vajon ő-e az egyetlen, aki nem úgy gondol a középiskolai bálkirályra, hogy „a miénk”. Az ő szemében a bálkirály csak egy srác, aki koronát visel a végzősök bálján. – Hű, de jó neki...

– Allison lenyűgözöttnek tűnt. – Lillie dolgozik?

– Igen, mérnök.

– Ugye csak viccelsz! – Allison megrázta csinos kis bubifrizurás fejét. – Ti ketten olyanok voltatok, mint a csajok a *Nem férék a bőrödbe* című filmben.

– Mi?

– Tudod. Te mindig is felelősségteljes és összeszedett voltál, Lillie pedig forrófejű és beleszarós. Ő volt a dögös, balhész csaj. Erre belőle mérnök lett, aki ráadásul nemsokára férjhez megy, te viszont szingli pultoslány vagy, aki kocsmái csetepatékba keveredik. – Úgy mosolygott, mintha nagyon vicceset mondott volna. – Beszarás, komolyan.

Allison végül rendelt egy italt, és felhagyott Hallie kínzásával, de a szavai még sokáig visszhangoztak Hallie fülében, miután odébbállt. *Forrófejű és beleszarós. A dögös, balhész csaj.* Mi van...?

Hallie a következő fél órát azzal töltötte, hogy lélekben kiborult, de közben robotpilóta-üzemmódban tovább keverte az italokat. *A dögös, balhész csaj.* Csak amikor meghallotta a *Single Ladiest*, jelzett be a belső Beyoncéja, és kapott észbe, hogy minden rendben lesz.

Mert ő egyáltalán nem volt dögös, balhész csaj. Sőt mostanában takarékra tette megát.

Miután szakítottak Bennel (vagyis miután Ben rájött, hogy egyáltalán nem szereti őt), Hallie úgy döntött, egy időre jegeli a randikat. Úgy tekintett rá, mint egyfajta téli álomra, ami után majd beköszönt a ragyogó tavasz. Kiköltözött Ben lakásából, és szerzett egy olcsó albérletet – lakótárrsal együtt. A karrierje mellett két részmunkaidős állást is elvállalt, hogy gyorsabban vissza tudja fizetni a diákhitelét.

Úgy érezte, ki kell használnia a pasimentes időszakot: nagyon egyszerű életet élni, amiben szétdolgozza az agyát. Sötét időszak volt az ő „téli álma”, de hamarosan kifizetődik majd.

– *Maga!*

Hallie felnézett, és látta, hogy a fickó – Jack – egyenesen a bárpult felé rohan. Feldúlnak tűnt – komoly arccal közeledett, a nyakkendője kioldva lógott a nyakán –, és Hallie-re szegezte a tekintetét.

– Én? – fordult felé a lány.

– Igen. – Jack megállt a pultnál. – Szükségem van magára.

– Tessék? – Hallie lehajtotta a fejét. – És mi van a kedves barátnőjével? Vanessa, ugye?

– Szükségünk van egy bartenderre hátul. – Jack figyelmen kívül hagyta Hallie megjegyzését, Julióra nézett, és így szólt: – Egy rövid ideig tudná őt nélkülözni?

Julio Hallie-re pillantott, próbálta felmérni a reakcióját.

– Igen, de azt hiszem, a menyasszony eltolta... – mondta végül.

– Ő küldött ide. A testvére vagyok.

– Először is, ne beszéljen velem úgy, mintha itt sem lennék. Csak azért, mert cicim van, még nem jelenti azt, hogy nem tudok kiállni magamért. Másodszor – folytatta Hallie, akit irritált a dögös fickó nyilvánvaló szexizmusa –, én nem vetkőzöm, és nem adok öltáncot, szóval, ha a *hátsul* ilyesmire utal, akkor rám ne számítson!

Jack erre elvigyorodott, de úgy, hogy az egyszerre látszott nagyon vidámnak és zavartnak.

– Először is, úgy tudom, Julio felel a rendezvényért, tehát a cicije egyáltalán nem játszott szerepet abban, hogy hozzá fordultam a kéréssel.

– Ó – nyögte ki Hallie.

– Másodszor pedig – tette hozzá – ordít magáról, hogy nem sztriptizel és öltáncol, szóval, biztosíthatom: a *bátul* nem valami ilyesmire szóló kódolt felhívás.

Hallie hátrasimította a copfjából kilógó, kósza hajszálakat, és meglehetősen hülyén érezte magát.

– Hát, jó.

– Velem jön?

– Miért ne? – Hallie megkerülte a pultot, és elindult Jack után, át az esküvői multság tömegén. A legtöbben úgy mosolyogtak Jackre, mintha a kedvenc unokatestvérük lenne, még úgy is, hogy ő látszólag nem törődött velük, és amikor a konyhaajtóhoz értek, a férfi belökte, és tartotta Hallie-nek.

– Köszönöm. – Belépett az ajtón, és ekkor látta, hogy a konyha teljesen üres. – Hm?

Megfordult, Jack épp egy banános doboz tetejére dobta a kabátját, elkezdte feltúrni az ingujját, lassan felvonta a szemöldökét, és várta, hogy a lány megszólaljon.

– Ha jól emlékszem, azt mondta, bartenderre van szüksége.

– Így van. – Lazán felpattant a rozsdamentes rozsdamentes acél előkészítő pultra, és úgy ült le, hogy a hosszú lába lelógott a pultról. – Maga miatt dobtak ki, úgyhogy most a maga dolga, hogy leitasson.

Viccel velem?

– Értem, de maga nem király – magyarázta Hallie –, én pedig nem szeretnék az udvari felszolgálója lenni. De azért köszönöm.

– Jézusom, nem azt akarom, hogy kiszolgáljon...! – A mellette lévő helyre mutatott a pulton. – Csak gondoltam, mivel Vanessa Robbins ma este mindkettőnket lelocsolt egy pohár itallal, jó lenne elfeledni a gondjainkat, és felpattintani egy üveg valamit.

Hallie lehajtotta a fejét, és a Crown Royal palackjára nézett.

Miért hangzott ez olyan átkozottul csábítónak...?

Jack

Figyelte a lányt, miközben az döntést hozott. Mintha az egész testtartása ellazult volna.

Aztán elmosolyodott.

Nem mintha számított volna, de aranyos volt. Egy alacsony, nagyszájú vörös csajszi. Az ékszerboltból emlékezett rá, bár nem a külseje miatt, hanem mert pokolian vicces volt, amikor egy csomó eljegyzési gyűrűt mutatott neki.

A lány odament hozzá, felugrott a pultra, keresztbe tette a lábát, és az üvegért nyúlt.

– Először is, kérlek, mondd, hogy te dobtad őt, és nem fordítva történt.

– Nyilván – felelte Jack.

– Ó, hála az égnek. – Az ajkába harapott. – Másodszor, semmi közöm a kapcsolatok összeomlásához.

– Hát, ha nem mondtál volna semmit...

– Akkor most egy féltékeny pszichopata jegyese lennél.
– Hunyorított azzal a zöld szemével, és hozzátette: – Szerintem inkább óriási köszönettel tartozol nekem.

– Valóban?

– Persze. – A szájához emelte az üveget, és nagyot húzott belőle. Miután befejezte, a kézfejjével megtörölte az ajkát.

– Szándékosan nem hígtjuk valamivel? Mert részemről oké, de mivel egy-ötven vagyok, szólok, hogy kóla nélkül hamarabb meg fog ártani.

Jack erre elmosolyodott, és így szólt:

– Részemről rendben.

– És te fizeted az Ubert? Mert biztosan szükségem lesz rá, ha ezt megisszuk.

Jack elvette a felé nyújtott üveget, és észrevette, hogy az ujjai óriásinak tűnnek a lány ujjai mellett.

– Ha úgy alakul, akkor igen.

– Ó, biztosan úgy alakul. – Hallie vigyorogva szembe fordult vele. – Azt tervezem, hogy ma este jól berúgok. Úgy, hogy ne emlékezsek semmire, behányjak a liftbe, hogy ha mások meglátnak, azon tűnődjenek, kell-e hozzám mentőt hívni, vagy sem. Velem tartasz ezen az izgalmas utazáson?

Jack meghúzta az üveget, és hagyta, hogy a szesz égesse a tor kát, és átmelegítse egészen a gyomráig. Hallie közben végig őt figyelte, és Jack nem volt biztos benne, hogy az alkohol miatt, vagy sem, de hirtelen úgy érezte, muszáj berúgnia ezzel a vicces *bártünderrel*. Megtörölte a száját, és visszaadta neki az üveget.

– Szóval... – kérdezte a lány, miközben finom ujjjaival elkapta az üveget –, benne vagy, te esküvői tanú?

Jack nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon, amikor válaszolt:

– Számíthatsz rám, Kis Bártünder.

Második

FEJEZET

Hallie

Hallie kinyitotta a szemét, és felnyögött.

A rohadt életbe.

A halántéka lüktetett, ahogy felnyúlt, és lehúzta a fejről a takarót. Jólesett érezni a levegő hűvösét az arcán, amikor előbukkant a vastos paplan alól, de aztán meglátta a saját rémisztő képét a tükörben, közvetlen közelről.

Egy tükör?

Várjunk csak! Mi van?

Ekkor döbrent rá, hogy nemcsak hogy keresztben fekszik az ágyon, hanem ráadásul az ágy végében. És hogy ez nem az az ágy, amit ismer, hanem egy olyan ágy, amit egyáltalán nem ismer.

Ó, szentséges isten.

Ne, ne, ne, ne!

Megrohanták az előző éjszakából felvillanó emlékképek, miközben a lehető legkevesebb mozgással próbált felkecmegni a matracról, és hátrapillantott a válla fölött. Hatalmas kupac hófehér ágynemű volt köztük, takarók és párnák egy-

más hegyén-hátán, de attól még tény: valaki aludt az ágy másik felén.

Sűrű sötét bozont terület szét a párnán, a hozzá tartozó arc mélyen a párnába fúródott, és a hajról úgy rémlett Hallienek, hogy meglepően puha tapintású. Újabb képek villantak be, ahogy a szállodai szoba falának dől, belefúrja ujjait a férfi hajába, miközben ő...

AAAHHH!

Na ne!

Ki kell jutnia innen. Észrevette a nadrágját, és az ajtó mellett az egyik cipőjét, amelynek a párja a fürdőszobaajtónál hevert, mintha odarúgták volna... Ó, igen, eszébe jutott, ahogy lerúgta magáról, és letépte nadrágját, alighogy becsukódott mögöttük a szobaajtó.

Idióta, idióta, idióta!

Óvatosan mozdult, mert még véletlenül sem akarta felébreszteni a fickót. Mennyire kínos lenne? *Szia, emlékszel rám? Én vagyok a bartender, aki letépte az összes gombot az ingedről.* Nem, hangtalanul kell felöltöznie, és eltűnnie innen a fenébe.

Legurult az ágyról, és négykézlábra érkezett. Erőt vett magán, hogy ne gondoljon bele, milyen koszos a szállodai szőnyeg – *testnedvek mindenütt, és az UV-lámpa fényében előbújó undorítószagok, arrrrgghhhhh* –, és felkapta a fejét, hogy meggyőződjön róla, hogy a fickó még mindig alszik.

Igen. Még alszik, vagy talán halott, szóval ez oké.

Visszaereszkedett, és a nadrágja felé mászott. Elképzelte, milyen látványt nyújthat, ahogy turbósebességgel kúszik

a padlón a topjában és egy rózsaszín, mókusmintás bugyiban. Ez a mélypont, gondolta, de nem húzhatta az időt azzal, hogy összeszedje magát, és illendően viselkedjen.

Amikor megkaparintotta a nadrágját, olyan gyorsan vette fel, ahogy csak tudta, hangtalanul bújt bele, és közben egyfolytában az ágyat nézte. *Kérlek, aludj tovább!* Bedugta a lábát a nadrágba, és közben a melltartóját kereste a szobában.

Hol a francban lehet az a merevítő rémálom?

Megnézte a fürdőszobában, majd lehajolt, és bekukkantott az ágy alá, de az a valami sehol sem volt. Lábjegyen közelebb lépett az ágyhoz. A melltartó valószínűleg a takarók között rejtőzött. Abban a pillanatban Jack horkant egyet, és a hátára fordult, amitől Hallie ismét térdre rogyott.

Miért, te idióta? – hallotta a saját belső, meglehetősen magasan és hisztérikusan csengő hangját. – *Ennek meg mi értelme? Attól, hogy kúszva közlekedsz, nem leszel láthatatlan, te agyalágyult.*

Hallie talpra állt, és rájött, máskor elidőzne, hogy alapsabban szemügyre vegye a fickó testét. Széles mellkasa, feszes hasa és erős bicepsze elképesztően vonzó volt, és derengett neki, hogy tegnap este megharapta az alkarját, de túlságosan koncentrált a menekülésre ahhoz, hogy kiélvezze a látványt.

Hunyorított, miközben próbálta megtalálni a melltartóját a lepedők között, de Jack kicsit hangosabban vette a levegőt, ezért inkább nem kockáztatott. Bassza meg, mondta magában, felkapta a táskáját, és távozott. Nagyot sóhajtott, amikor halkán becsukódott mögötte az ajtó. Furcsán érezte magát melltartó nélkül, amikor végigsietett a folyosón, és keresztbe

fonta maga előtt a karját, amíg a liftre várt. Vannak lányok, akiknek jól áll, ha nem vesznek melltartót a top alá – Kate Hudsonnak, például –, de Hallie nem tartozott közéjük.

Ő közönségesen nézett ki.

Egy takarítónő tolt el mellette a kocsiját, és Hallie azt kívánta, bárcsak ne látta volna a képét a hotelszoba tükrében, mert tudta, milyen szörnyen néz ki. Miközben a liftre várt, azon tűnődött, vajon Jack haragudni fog-e, hogy köszönés nélkül távozott. Vajon mi a szokás ebben a helyzetben? Sosem tartozott az egyéjszakás csajok közé, ezért fogalma sem volt, vannak-e ilyenkor udvariassági körök. *Lehet, hogy ráírok Messengeren. Kösz a fenomenális dugást, faszikám...*

De még mielőtt befejezhette volna ezt az emelkedett eszmefuttatást, észbe kapott. Még a vezetéknevét sem tudja!

A liftajtó kinyílt, ő pedig a kiborulás szélén állva szállt be, és nyomta meg az előcsarnok gombját.

Jesszusom, még a vezetéknevét sem tudom!

Ha nagyon akarta volna, könnyen kinyomozhatta volna Jack teljes nevét. A húga volt a menyasszony, és előző nap vett gyűrűt a Borsheimben. Hallie hamar rájöhetne, hogy hívják, de ez most nem lényeges.

Mély levegőt vett, amikor a lift csilingelve leért a földszintre.

Ami lényeges, gondolta, miközben szemlesütve, másnapos fejjel és saját koreográfiát követő mellel igyekezett végig a szálloda előcsarnokán, hogy épp most ébredt fel egy olyan fickó szobájában, akinek nem is tudja a teljes nevét. Nem találta meg a melltartóját, lüktetett a feje, és a recepción csupa

olyan alkalmazott dolgozott, akik nagyon is jól tudták, hogy ő előző este az esküvő bárpultosa volt.

Igazi foslavina.

És amikor Robert, a kedves, nagypapafazon londoner – aki általában a gyerekei képeit mutogatta neki, amikor egy-egy esküvőn összefutottak – barátságosan intett neki, majd kigúvadt szemmel bámulta a mellét, aztán zavartan elkapta róla a tekintetét, szóval, akkor Hallie-ben tudatosult, hogy nincs ennél lejjebb.

Jack

Jack belépett a szálloda éttermébe, lüktetett a feje, ahogy elindult a hatalmas asztal felé, ahol a családja az esküvő utáni villásreggelit fogyasztotta éppen. Fél órát késett, és nulla esélye volt rá, hogy az anyja ne vegye észre.

– Jackie fiú – mondta a nagybátyja mosolyogva, miközben egy bagellel hadonászott köszönésképpen.

– Jó reggelt, Gary bácsi – köszöntötte Jack, és próbált visszamosolyogni, de hihetetlenül nehezére esett. Muszáj itt ennyi lámpának égnie?

– Kurvára elkéstél – jegyezte meg a bátyja, Will, félig mosolyogva, miközben tojásnak tűnő valamit evett. – Hallottál már az ébresztő funkcióról?

Jack elengedte a füle mellett, és odahúzta az üres széket Colin, a legjobb barátja, egyben vadonatúj sógora mellé. Lehuppant, és rémesen kiszáradt torokkal azt kérdezte:

– Hol van Livvie?

Colin szeme összeszűkül.

– Apám, de szarul nézel ki.

– Aha, köszi.

– A büféasztalnál, palacsintáért ment – felelte végül Colin a hosszú asztalsor felé biccentve. Jack követte a tekintetével, és tényleg, a húga épp telepakolta a tányérját palacsintával.

– Ó, Jézusom, a palacsinta miatt fogjátok lekésni a repülőt.

Olivia és Colin kéthetes olaszországi nászútra készült, rögtön a villásreggeli után.

– Akármennyit meg tudna enni belőle – mondta Colin mosolyogva. Azonban Jack túlságosan másnapos volt – és hirtelen rátört a magány – ahhoz, hogy csak üljön ott és hallgassa, ahogy Colin a húgáról áradozik. Örült, hogy boldogok, de erre azért nem volt kíváncsi, főleg nem, amikor majd szétrobbant a halántéka, és ki kellett csekkolnia a szobájából.

– Imádja az ilyen kajákat, az biztos. – Jack felállt, elindult a büfé felé, kerülve a szemkontaktust, nehogy valamilyik unokatestvér vagy nagybácsi szóba elegyedjen vele. Túl sok családtag nyüzsgött az étteremben, ezért felkapott egy tányért, és egyenesen Olivia felé vette az irányt.

– Nem hiszem el – mondta Olivia, tudva, hogy Jack áll mögötte, anélkül, hogy hátrafordult volna –, hogy ilyen későn érkezel, és Anya szó nélkül hagyja. Ha én akár csak fél percet késtem volna, az egész rokonság azt hallgatná.

– Igaz.

Köztudott volt, hogy Jack Nancy Marshall kedvenc gyermeke.

– Bűzlesz a whiskey-től – mondta Olivia hunyorítva, és végre ránézett Jackre. – Húha, és úgy nézel ki, mint aki egy kukában éjszakázott. Mi a fene történt veled?

Jack a hajához emelte a kezét – tényleg ennyire szarul néz ki?

– Semmi.

– De most komolyan – méltatlankodott a húga, kissé megdöntve a fejét. – Mi történt? Miután Vanessa kiborult, te hirtelen eltűntél. Hol bujkáltál?

Senki másnak nem mondta volna el, de Livvie-nek minden baromságát be merte vallani.

– Berúgtam, és lefeküdtem a pultoslánnyal.

Oliviának tátva maradt a szája.

– Szívatsz.

Jack megvonta a vállát.

Olivia megdöbbenve nézett rá, aztán kivette a tányért a kezéből, letette az asztalra, megragadta a karját, és az étterem egy távolabbi sarka felé húzta.

– Livvie...

– Csak gyere szépen.

A konyhaajtóhoz vezette, ott megállt, és egyenesen a szemébe nézett.

– Jack, tizenkét órával ezelőtt még meg akartad kérni Vanessa kezét. Hogy a bánatba tudtál lefeküdni a pultoslánnyal?

– Úgy érted... az aktus részleteire vagy kíváncsi?

Olivia erre felmordult.

– Nem, úgy értem, tudom, hogy tegnap este feldúlt voltál Vanessa miatt. Láttam az arcodat, miután visszajöttél a parkolóból.

Jack erre nem akart gondolni, a fenébe is.

– És?

– Az egyéjszakás kaland rémes ötlet, és nem fog segíteni a magányodon.

– Nem vagyok magányos, a kurva életbe!

– Vagy úgy. – Olivia keresztbe fonta a karjait, és úgy nézett rá, mint akivel nem lehet szórakozni. – Nem azért siettettél mindent Vanessával, mert magad alatt voltál, és nem akartál egyedül lenni?

– Fogd be, okostojás – motyogta, de aztán látva húga vicces arckifejezését, ő is elmosolyodott.

– Figyelj, te barom... – Olivia leengedte a kezét, és komolyan nézett rá. – Mindketten tudjuk, hogy annyira szeretnél volna már kapcsolatot, hogy erőltetted, ezt részegen be is vallottad pár hete a Billy'sben, emlékszel? – Bár soha ne beszélt volna a húgának erről! – Hát, szar ügy, hogy így alakult, de öröm az ürömben – folytatta, miközben kivette a telefonját a farmerzsebéből, és a kijelzőre nézett –, hogy most már szabad vagy, és kereshetsz valakit, akivel jól kijöttök. Akivel öröm együtt lenni.

– Hát, tegnap este igazán jól kijöttünk a pultoslánnyal – tette hozzá Jack, csak hogy bosszantsa a húgát.

– Kímélj meg a részletektől, és hadd adjam meg neked a bejelentkezési adatokat a társkereső alkalmazáshoz, aminek már előfizetője vagy.

– Micsoda? – nyögött fel Jack a hűgára pillantva. – Mit műveltél?

– Igazából semmit. – Most ő bosszantotta egy kicsit a testvérét. – Miután a Billy'sben kifakadtál, létrehoztam a nevedben egy fiókot, és ki is fizettem, biztos, ami biztos...

– Biztos, ami biztos?

– Arra az esetre, ha te és Vanessa szakítanátok.

Jack felsóhajtott.

– Pufogás és megjátszott sértődés helyett – folytatta Olivia önelégült arckifejezéssel – elég, ha megköszönöd.

– Szállj le rólam, Liv – mondta.

– Majd ha bejelentkeztél.

Hallie

Egy héttel később

– Te most csak viccelsz. – Chuck a villájára szúrta egy svéd húsgolyót, és Hallie-re nézett. – Ez biztos nem történt meg.

– Melyik részét nem hiszed el? – kérdezte Hallie a legjobb barátjától, miközben a ketchupba mártott egy sült krumplit. – Az elfuserált lánykérést, vagy a részeg szállodai szexet?

– Kér még egy kis vizet? – érdeklődött a pincér, Hallie pedig elpirult, mert pont akkor mondta ki, hogy „részeg szállodai szex”.

– Nem, köszönöm.

Chuck nevetni kezdett, és felsikkantott a „szállodai szex” szavak hallatán, mire a pincér is elnevette magát. Miután elment, Chuck így szólt:

– Egyiket sem. Mennyi az esélye annak, hogy munka után ez történik veled?

Hallie újabb sült krumplit tömött a szájába.

– Magam is nehezen hiszem el, pedig egy hete történt.

– Legalább vonzó a pasi? – Chuck egy húsgombócot szúrt a villájára. – Jó volt az ágyban?

– Dögös, az már biztos. – Hallie maga elé képzelte Jack arcát... – Jó volt az ágyban, és a liftben is.

– Akkor vegyük át még egyszer: miért is panaszkodsz...?

– Nem panaszodom. – Hallie ivott egy kortyot a diétás Pepsijéből. – Csak már unom magam, amiért ilyen forrófejű hülye vagyok. Egy idegen ágyában ébredtem. Ez volt az utolsó csepp, mostantól új életet kezdek.

– A régi életed nem volt jó? – kérdezte Chuck. – Mert nekem úgy tűnt, hogy elégedett vagy vele.

– Amikor szakítottunk Bennel, az utána következő dolgaimat csak időszakosnak tekintettem. De még mindig úgy viselkedek, mint akkor, Chuck. Szükségem van egy lakásra, amin nem osztozom senkivel, egy új frizurára, néhány új ruhára, és egy értelmes kapcsolatra...

– Ó, Jézusom – szakította félbe Chuck, elkerekedett szemmel, teli szájjal majszolva a húsgolyót, miközben a szakállá és a bajusza vörösen keretezte az ajkát. – Tehát rászántad magad?

Hallie nagy levegőt vet, behunyta a szemét, és bólintott.

Chuck azóta próbálta rávenni Hallie-t, hogy regisztráljon arra a társkereső applikációra, ahol ő is megismerkedett Jamie-vel, a menyasszonyával, mióta Hallie és Ben szakított.

Meg volt győződve róla, hogy az alkalmazás csodálatos módon segít a párkeresésben, és ezt újra meg újra Hallie orra alá dörgölte.

Újra meg újra.

Chucknak Jamie előtt soha nem volt komoly kapcsolata (legalábbis olyan, amiről Hallie tudott volna, pedig gyerekkora óta ismerte őt, ráadásul másod-unokatestvérek voltak). Kétségkívül ő a legkülönlegesebb ember, akivel valaha is találkozott, de ha randizásról volt szó, nem volt egyszerű helyzetben, mert nem illett bele egyetlen klisébe sem.

Chuck vicces, okos és jóképű, de foci helyett szívesebben nézett Disney-filmeket. Az aktuális menő zenék helyett jobban szerette a Broadway-musicalket. Elvetemült anime-rajongó volt, és órákig tudott beszélni a különféle valóságshow-król.

Aztán alig egy hónappal azután, hogy beregisztrált arra a hülye alkalmazásra, meg is találta a lelki társát.

Aki látta őket együtt, egy percig sem vonta kétségbe, hogy Jamie-t és Chuckot egymásnak teremtette az ég. Jamie nagyon szép lány volt, és imádta Chuck furcsaságait, szerette az animét, és hamar felvette a fonalat a valóságshow-elemző beszélgetésekben is.

Hallie folyton azt mondogatta, hogy még nem áll készen, valahányszor Chuck bedobta a pasitémát, mert már a gondolattól is émelyegni kezdett, hogy Ben után randizzon valakivel, de most eluralkodott rajta a kétségbeesés. Aznap reggel a zuhany alatt döbönt rá, hogy az élete újraindításához szükséges dolgok közül leginkább szerelemre vágyik.

Határozottan.

Lehet, hogy szájalmasnak tűnt, de hirtelen nem akart többé egyedül lenni.

– Felhívhatom Jamie-t? – Chuck előhúzta a mobilját a zsebéből. – Nem fogja elhinni.

– Nem. – Hallie megrázta a fejét. Jamie olyan volt, mint Chuck túlfűtött változata, nem lehetett vele bírni. – Felejtsd el!

– Ugye tudod, hogy úgymint fel fogom hívni, amint végeztünk?

– Igen, de nem bírok el kettőtökkel. Túl sok a jóból.

Erre Chuck idétlenül elvigyorodott, majd egy ábrándos sóhaj kíséretében azt mondta:

– Ugye?

– Nem bóknak szántam.

– Ne legyél már ilyen mufurc fapina. – Chuck rengeteg brit realityt nézett, és imádta a káromkodásaikat és a vulgáris kifejezéseiket. Felállt, és odahúzza a széket Hallie mellé. – Ha már itt tartunk, csináljuk meg a profilodat, hogy ott-hon ne legyen egyéb teendő, mint végigpörgetni az elérhető pasik listáját egy pohár bor mellett.

– Ez úgy hangzik, mintha shoppingolnánk... – Hallie figyelte, ahogy Chuck felkapja a mobilt, bepötyögi a jelszót (030122), és azonnal nekilát a fiók létrehozásának.

– Végül is hasonló a kettő – vetette oda Chuck, még mindig a telefonra meredve. – Csak a tökéletes táská helyett azt a fickót vásárolod meg az univerzumtól, aki boldoggá tesz egész hátralévő életedben.

– Hát persze – mondta Hallie, tettetett cinizmus mögé rejtve leküzdhetetlen izgatottságát. – Milyen egyszerűen hangzik...

– Fogd be, és hagyd, hogy megcsináljam!

Mire befejezték a vacsorát, Hallie-nek már volt egy *igazi* randiprofilja egy *igazi* társkereső alkalmazáson. Chuck kitalált egy ütős bemutatkozó szöveget, ami alapján Hallie viccesnek és okosnak tűnt, és a lány alig várta, hogy hazaérjen, és elkezdjen „shoppingolni”.

Csakhogy amikor megálltak Hallie lepukkant háza előtt, Chuck gondterhelten felkiáltott:

– Szent szar!

– Mi van? – Hallie kinézett az ablakon, de nem látott semmit, ami aggodalomra adhatott volna okot.

– Azt hiszem, nem kapcsoltam, amikor az új életedet ecsetelted, mert csak most villant be: azt mondtad, új lakásba akarsz költözni, Ruthie nélkül.

– Igen.

– Gondolkodtál már azon, hogy fogod neki elmondani?

Hallie résnyire szűkülte szemmel így felelt:

– Egyszerűen elmondom neki. Felnőtt emberek vagyunk, túléli.

– Biztos?

– Biztos.

– De *tényleg*? – Chuck hangja kissé megemelkedett.

– Persze.

– Persze.

– *Ótejőég*, Chuck, ne bosszants fel! Elmondom neki, meg fogja érteni, ennyi.

– Hát persze, magától értetődő – nyugtázta Chuck.